

Landet ikke i de kommende Maaneder skal arbejde sig længere ud i Uføret.

Selvfølgelig er en Del af de Varer, der indføres her til Landet, Nyttegenstande, Varer, som vi kan gøre Brug af i vor Produktion, som vi ikke kan undvære i den daglige Husholdning, men lige saa utvivlsomt er det, at en hel Del af Varerne kunde vi have undværet uden Skade for nogen. Der er allerede af den ærede foregaaende Taler (Jørgen Jensen) nævnt Eksempler paa, hvad der er indført. Jeg skal yderligere nævne, at vi f. Eks. har indført Fisk og Skaldyr for 13,6 Mill. Kr. Samtidig med denne ret betydelige Import af Fisk og Skaldyr har saa at sige hele det danske Fiskeri paa Vestkysten — og det er jo Hovedfiskeriet i Danmark — ligget stille i Maaneder, fordi det ikke kan betale sig for Fiskerne at gaa ud paa Havet. De kan nemlig ikke faa deres Varer afsat paa det tyske Marked paa Grund af de vanskelige Forhold i Tyskland, medens før Krigen 80 pCt. af Fangsten gik Syd paa til Tyskland og Mellemeuropa. Vore Fiskere er henviste til at tære paa offentlige Kasser, hvis de ikke har opsparede Penge at tære paa. Ikke desto mindre har vi altsaa haft Raad til at indføre for ca. 14 Mill. Kr. Fisk og Skaldyr. Dette er en Økonomi, man maaske kan tillade sig i gode Tider, men i Tider som disse, hvor det er ganske overordentlig vanskeligt for os at holde Hus med det, vi har, forekommer det mig, at man kan karakterisere en saadan Handel som værende lidt ved Siden af det, man burde tillade sig. Vi har købt fremmede Drikkevarer for ca. 30 Mill. Kr., vi har købt Havesager af mange forskellige Slags for ca. 41 Mill. Kr., vi har, som det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, nævnte, købt Silkemanufaktur for ca. 72 Mill. Kr. Endelig har vi købt over 6 000 Automobile, og selvfølgelig har vi ogsaa købt og køber fremdeles den dertil nødvendige Benzin. Ikke alle disse Automobile er Luksuskøretøjer, men den overvejende Del er det utvivlsomt.

Alle disse Varer er for de flestes Vedkommende købte til meget høje Priser, ja, til saa høje Priser, at vi i Virkeligheden ikke har Raad til at betale dem; det viser vor Krones synkende Værdi overfor den udenlandske Valuta, specielt Sterling og Dollars. Jeg maa derfor anse det foreliggende Lovforslag for at være nødvendigt. Selvfølgelig kan man tale om Enkeltighederne, og man kan diskutere og overveje, hvorvidt man skal frem netop ad

den Vej, her er foreslaaet, eller ad en anden; man kan tale om, hvorvidt Valuta-raadet har den rigtige Sammensætning eller ej o. s. v., men det staar mig klart, at man ikke kan undlade at træffe Lovbestemmelser, som gaar ud paa at hindre, at vi i 1920 bliver ved at købe i Udlandet i en saadan Udstrækning, at Dyrtiden øges, alene derved at vi skal købe den udenlandske Valuta til Priser, der ligger langt, langt over de normale.

At vi ikke har Raad til at betale de kolossale Priser for de uhyre Mængder af Varer, vi hidtil har indført, synes mig indlysende. Før Krigen brugte vi ca. 3½ Mill. Tons Kul, Koks og Briketter, som vi betalte med ca. 60 Mill. Kr. I 1919 har vi ikke indført mere end godt og vel 2 300 000 Tons udenlandsk Brændsel, men herfor har vi betalt ca. 270 Mill. Kr. Man kan sige sig selv, at saadanne Priser kan Landet i Længden ikke betale, navnlig naar man ser paa, hvad vi selv faar for de Varer, vi har at sælge til Udlandet til Gengæld for de indførte. Jeg tror ikke, det danske Folk helt har gjort sig klart, hvilken overordentlig vanskelig Stilling Landet befinder sig i. Udlandet dikterer os de Priser, vi skal betale for Raavarer — og vi skal have Raavarer til Landbruget og Industrien —, men det dikterer os ogsaa Priserne paa de Varer, vi skal sælge. Det er ikke saaledes som i Krigens Dage, at vi kan sige: saa og saa meget vil vi have for vore Landbrugsprodukter. Den Gang var de nemlig stærkt eftertragtede, men nu er det modsatte Tilfældet. Der er endog til Dels Indførselsforbud for vore Varer i de Lande, som vi nødvendigvis maa eksportere dem til. Jeg tror ikke, det tilstrækkeligt er gaaet op for det danske Folk, hvilken uhyre Forskel der er paa Landets Stilling tidligere og nu, thi ellers vilde man ikke have saa vanskeligt ved at opnaa Enighed om, at der burde træffes stærkt indgribende, stærkt regulerende Bestemmelser.

I denne Forbindelse vil jeg nævne, at vi i 1919 har købt Klædevarer for over ½ Milliard. Jeg tror, det maa siges til det danske Folk aabent og ærligt, at vi ikke har Raad til at betale disse Varer, vi kan ikke skaffe Midlerne dertil; det er vi, som kan skønne derover, som kan overse Forholdene, forpligtede til at sige. Den ærede foregaaende Taler kritiserede Lovforslaget, men gav egentlig ingen Anvisning paa, hvad man skulde sætte i Stedet. Det undrer mig nu noget, at det ærede Medlem kunde udtale sig saaledes, som han